

[Handelsministeren.]

eller mindre ansvarlige i den Administration, der er foregaaet i Handelsministeriet, og det ærede Medlem beskyldte faktisk Rigsadvokaten for — hvad der synes ganske uhørt — oplagt Partiskhed, hvad ogsaa Formanden har paataalt. Hvorfor i al Verden skulde Rigsadvokaten optræde partisk i en Sag af denne Art? Jeg maa for øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at saa vidt jeg kunde høre af, hvad der blev læst op af det ærede Medlem, kom det ærede Medlem til at citere Udtalelser, som han tillagde Rigsadvokaten, som denne overhovedet ikke havde fremsat. (Modsigelse fra *Holstein*). Vi faar nu se, naar vi kommer til Fortrykket, om jeg har hørt rigtigt eller ikke. Jeg skal ikke opholde mig videre derved, men jeg tror nok, det ærede Medlem her har gjort sig skyldig i en fuldkommen Forveksling.

Hvad Departementschefen har kunnet fremføre under den Undersøgelse, der er foretaget, har det ærede Medlem Hr. Holstein uden videre fejlet til Side som forkastelige Forsøg paa at klare sig. Det ærede Medlem Hr. Holstein betragtede saaledes ganske den Paastand, Hr. Dalhoff har fremsat, om, at han ikke kendte noget til, at Søkrigsforsikringssagerne blev overført fra 1ste Kontor til 2det Kontor. Ja, Paastand staar imod Paastand, sagde det ærede Medlem, og hans Udtalelser faldt saaledes, at man maatte faa den Opfattelse, at han afviste, at Departementschefen her kunde tale Sandhed. Alt, hvad Hr. Dalhoff har foretaget sig eller ikke foretaget sig, bliver til grove Forsømmelser; alt andet undskyldes eller bortforklares eller pure afvises. Jeg skal i Modsetning dertil afholde mig fra enhver Tilkendegivelse af, at jeg har en anden Opfattelse end den, Rigsadvokaten har givet Udtryk for. Jeg tror nemlig, at det er saare vanskeligt at være sikker paa, naar man siger, at dette eller hint i Rigsadvokatens Opfattelse eller Indstilling er forkert, at kunne begrunde det; man kan møde med en subjektiv Opfattelse, men ikke med nogen objektiv Opfattelse. Jeg tør derimod med Sikkerhed sige, at Handelsministeriet gennem mange, mange Aar, lige fra dets første Dage, i administrativ Henseende har været mindre godt opbygget og anlagt, og derom har jeg ogsaa sagt, hvad jeg mener i den Redegørelse, der er givet til Offentligheden. Men derfor maa man ogsaa være varsom i sin Dom, være varsom med at opkaste sig til Dommer, til en uhildet Dommer i Sagen ud fra et blot og bart subjektivt Synspunkt.

Det ærede Medlem Hr. Holstein talte saa

haanligt om den uvidende Hr. Dalhoff, der var ukyndig og uden Begreb om, hvad der foregik i Handelsministeriet. Der hører nu heller ikke meget til at forhaane en fraværende Embedsmand, en Embedsmand, der er ganske afskaaret fra at tage til Genmæle; det hører der ikke meget til. Jeg synes, man skal være retfærdig i sin Dom, og jeg synes navnlig, man skal være det, eftersom Forholdet er dette, at der jo ikke er Tale om, at Hr. Dalhoff har taget Sølvskeerne ved Selskabet. Det er jo ikke ham, der har stjaalet. Der kan være Tale om, at han har begaaet Fejl i sin Administration, vist for stor Godtroenhed, at han ikke har været tilstrækkelig paapasselig, fordi han har haft for meget at gøre udenfor sit egentlige Embede. Ja, det kan man sige. Men hvem kan sige det uden at gribe i sin egen Barm og spørge: Har jeg ikke været skyldig i dette ogsaa? Det er klart nok, at der kan peges paa, at der er begaaet Fejl, og derom synes jeg, der er sagt tilstrækkeligt i det, Rigsadvokaten har sagt, og derved at Regeringen har sluttet sig til Rigsadvokatens Indstilling. Jeg synes, dette er tilstrækkeligt, alle Forhold taget i Betragtning. Og dertil vil jeg føje, at det forekommer mig, som Statsministeren ogsaa sagde det, at de paagældende er ramt haardt; og det forekommer mig, at Hr. Dalhoff er ramt usædvanlig haardt; og det tror jeg, alle maa indrømme, naar de blot vil anlægge en menneskelig Betragtning overfor det, der er passeret, og det er da vel ikke for meget at forlange, at man ogsaa anlægger en rent menneskelig Betragtning i et Forhold af denne Beskaffenhed. Jeg tror nu, man kunde have sparet sig at tale haanligt om, at Hr. Dalhoff er taget paa Rekreatjonsrejse. Thi Forholdet er det, at Hr. Dalhoff kom ind til mig den paagældende Aften, da han rejste, og sagde: Jeg er syg og nedbrudt, og jeg kan ikke passe mit Embede. Saa sagde jeg selvfølgelig, som jeg vilde have sagt til en hvilken som helst anden Mand i den Situation: Ja, saa er der ikke andet at gøre, saa maa De tage en Ferie og blive borte fra deres Embede, indtil De bliver saa rask, at De kan passe det igen. Og at Hr. Dalhoff er syg, var syg og er meget haardt ramt af det, der er passeret, er jo udenfor al Tvivl.

Det, der er kommet Hr. Dalhoff til Skade, mine Tilhørere, det er — glem ikke dette —, det er, at man har betroet ham meget Arbejde udenfor hans egentlige Embede. Men Hr. Dalhoff har ikke et eneste Hverv, mig bekendt, som ikke har været paalagt ham af de vekslende Ministre, ikke et eneste lønnet Hverv, har han haft, som